

Esu įsitikinusi, kad perskaičiusi šią knygą nesužinojusi nieko naujo, nes tai, apie ką rašau, visos patyrėme. Patikslinsiu, beveik visos, nes norisi naiviai tikėti – kur nors gyvena moteris, kurios šypsenos niekada nevaržė nerimo dienos, kuriai visada būdavo leidžiama garsiai juoktis, kurti, šokti, kalbėti ir kartais nusišnekėti, nes tai nėra nieko blogo, ir su kiekviena diena norisi vis labiau tikėti, kad kiekvienoje iš mūsų gyvena tokia moteris, kuriai leidžiama tiesiog gyventi.

Tačiau knygoje papasakotos moters istorija atmerks akis ne vienai. Galbūt kai perskaitysi šią knygą, norėsi keisti savo gyvenimą, nors ši istorija tikrai ne apie tai. Ji – apie nedrąsą, kaip vienintelį tikrą jausmą, priverčiantį pabėgti, ir apie tai, kad kiekvienoje iš mūsų gyvena sužeista vilkė, geidžianti pasitikėti, mylėti ir tikinti, kad vėl ateis diena, kai išdrįs garsiai juoktis, pamilti gyvenimą ir nesibrauti prieš srovę, nes pagaliau leis sau pasijusti būti laiminga. Ši knyga apie besąlygišką meilę sau, kuri kartais būna pasmerkta, nes geba atleisti ir priimti iš naujo.

Aš pati šios knygos istoriją vadinu stebuklu. Nors galbūt dabar tai skamba šiek tiek absurdiškai, esu laiminga, kad taip susiklostė aplinkybės, jog atsiradau

tinkamoje vietoje tinkamu laiku ir ne tik klausiau, bet man buvo leista ir išgirsti Jos istoriją, kuria galiu dalytis su Tavimi. Ši istorija paremta tikrais faktais, nors daug detalių ir įvykių išgalvoti. Tai istorija, kai atrodo, kad turėtų nebeskaudėti, bet skauda. Apie negailestingus smūgius, kurie paliečia jautriausias sielas. Apie nedrąsius žingsnius išeiti ir dar baugštesnius pasiryžimus nesugrįžti vien tam, kad išmoktum šypsotis. Iš naujo. Nieko nebebijant. Ši knyga papasakos istoriją apie draugystę, kuri be standartų ir susikurtų iliuzijų priverčia patikėti, kad žmones jungia ryšiai, galintys tęstis amžinai.

Aš tikiu, kad Tavo širdis išgirs manąją. Aš tikiu, kad Tavo širdis išgirs Jos širdį. Aš tikiu, kad vieną dieną pradės šypsotis visos pasaulio moterys, ir negaliu sakyti, kad mes esame to vertos. Mes esame tam sukurtos.

Iš širdies į širdį
Justė

2019 m. gegužės 31 d.

Visos skaudžios mano gyvenimo akimirkos sukūrė moterį, kuri šiandien yra daug stipresnė nei vakar.

Rytas.

Šįryt aš pradedu naują savo gyvenimo istoriją nuo puodelio juodos kavos. Visos mano patirtys, skausmas, meilė yra tarsi nesuvaldomos jūros bangos, kurios, palietusios krantą, nuskalaus mano ką tik smėlyje įmintas pėdas. Nupraus. Išmyluos. Apkabins. Paguos. Nuramins. Susitikime, kur tik norisi. Parke, prie jūros, senamiesčio kavinukėje. Išgerkime puodelį kavos ir ramiai pabūkime, nes širdys pačios nuspręs, ar dar pusvalandį pasikalbėti ir daugiau nebesusitikti, ar be jokių proto žaidimų pasilikti amžinai. Drauge. Išvien. Be prašymų. Pažadų. Lūkesčių. Tik su didele pagarba vienas kito praeičiai ir meile, kurios niekas

negali sustabdyti. Be priekaištų apkabinkime vienas kito randus. Ne naikinkime, o kurkime. Aš dovanuju tau savo meilę, paverčiu tave karaliumi, ir pasaulis tarytum sustoja, nors vos tik pravėrus terasos duris jaukiai ūkanota ryto aura pasklinda po visus namus ir iškart vėl primena, kad tikrasis džiaugsmas Žemėje yra kasdienis pasitenkinimas savo gyvenimu ir suvokimas, kad gyveni. Kasdien planetai sukantis ratu, paklūstant gamtos dėsniams, vis įsitikiname, kad nieko nepaskubinsime, kad viskam savas laikas, ir kai išauš dar viena diena – nelaukti sulaikius kvapo, o kvėpuoti ir su savimi elgtis kaip su mylimu, svarbiu žmogumi, matyti pasaulį širdimi, nes juk žinai, kad kai laukimas ima draugauti su vėju – būna daug lengviau laukti. Sulaukti.

Po naktiniu dangumi besislėpusios namelio langinės buvo atviros ir galėjai matyti horizontą, kuris leido akims atsipalaiduoti nuo matomo grožio ir įkvėpti ankstyvos ryto gaivos. Jūros žalsvumas buvo tarsi atradimas, kad viskas aplinkui kvepia mėtomis, o žuvėdrų klyksmas tapo vieninteliu šurmuliu po naktį siautusios audros – ji neleido vairininkui atrišti laivo, kuriuo būtų norėjęs išplaukti į žvejybą. Jei tą akimirką būtų įmerkęs kojas į jūrą, būtų pastebėjęs žinutę butelyje ir radęs tik švarias mintis, primenančias, kad yra daugybė priežasčių džiaugtis. Tai buvo rytas, patvirtinęs, kad nėra pasaulyje nė vieno įvykio, kuris neatneštų ko nors gera. Aplink buvo juntama namų idilė,

bet ne ta, kuri sukuriama dirbtinai, o ta, kai aplink jauti šilumą, kai po visą kūną plazdenantys drugeliai išbučiuoja kiekvieną odos lopinėlį ir nepalieka vietos niekam kitam, tik meilei ir atsidavimui.

– Ar sakiau, kad tavo krūtys pačios tobuliausios? – kiek kимиu balsu dar besimėgaujančiai lovos patalais man į ausį pakuždėjo Jis.

– Hm... – nutęsiau, ir pamenu, kad daugiau nebepalikto vietos žodžiams ne dėl to, kad būtų apėmusi kančia ir saldi širdgėla, kad po komplimento jis tuoj išnyks ir galbūt paskambins tik rytoj arba iš viso to nepadarys. Žodžių neliko, nes širdyje buvo ramu, o protas tvirtai žinojo, kad niekada daugiau mano moteriška siela nebepajus to laikinumo, kurio nebuvau nusipelnusi. Jis man leido patikėti, kad mūsų istorijos muzika gros tyloje ir miesto triukšme, o dievai aplink šoks, saugodami meilę. Ne todėl, kad ji trapi, o dėl to, kad tikra. Aš stipriai visu kūnu jaučiau, kad pagaliau atradau širdies ramybę ir meilę kito akyse, todėl sava oda godžiai sugėrus kiekvieną Jo lūpų pėdsaką, kuris kartais buvo panašus į žnybtelėjimą, kai kada į bučinį ar įkandimą – aš sugėriau viską be jokių nutylėjimų ir pauzių, o tai Jį dar labiau varė iš proto. Tokiomis mano gyvenimo akimirkomis nelikdavo jokio kito pasirinkimo, tik baltoje patalų lovoje, kuri slepia begalę minkštų pūkų, dar valandai pasilikti ir leisti sau patirti.

Tą rytą namelyje ant jūros kranto buvo rašoma nauja istorija apie jausmus, kuriems nelemta dingti po

trejų metų, nes kai sutinki žmogų, kurį, regis, pažįsti visą gyvenimą, atrodo, esi jį milijoną kartų apkabinęs, nors matai pirmą sykį, tada pajunti, kad tai žmogus, su kuriuo gali išgyventi visą jausmų pilnatvę ir kurti gyvenimą be baimės būti paliktam ar išskaudintam. Tai istorija, kurios žodyne nėra žodžio „vienkartinis“. Anksčiau šį žodį žmonės vartojo apibūdinti puodelius, lėkštes, stalo įrankius, kuriuos naudodavo vieną kartą, kai susiruošdavo į iškylą gamtoje. Šiandien vis dažniau „vienkartiniai“ tampa jausmai, santykiai, potyriai... Mes išmokome tausoti gamtą ir nebenaudoti vienkartinių indų, bet su jausmais mums daug sunkiau ir sudėtingiau, bet Jis buvo ne iš tų vyrų, kuriam neužteko viso gyvenimo, kad mylėtų daug moterų. Jis buvo iš tų, kuris jautė, kad neužteks viso gyvenimo, kad mylėtų vieną moterį – ir kaskart savo tvirtomis rankomis apglėbęs mano kūną leido vis labiau tikėti ir pasitikėti ta aistra, kuri gimė kaip meilė, dėkingumas, pagarba, nes tai buvo ta gyvenimo akimirka, kai nebereikėjo tyliai maldaujamai prašyti – mylėk mane.

